

[Statsministeren]

serer for meget. Det er nu svært at få øje på nogen egentlig kompensation, men skulle man endelig pege på noget, er det dyrtidsreguleringen, men som alle ved, er den dels forsinket, dels giver den jo kun siger og skriver noget omkring halvdelen af kompensatio- nen. Endelig er hele denne energipakke tilrettelagt på en sådan måde, at der er taget meget hensyn til, at det primært er det almindelige forbrug, der rammes, og f. eks. ikke produktionen og ikke f. eks. den kollektive trafik. Det er, hvad der kan siges om Det europæiske Råds særlige konklusion på dette område.

Hvad angår den bilfri dag, er jeg også meget forundret over at høre, at hr. Poul Schlüter det ene øjeblik siger, at det, det drejer sig om, er en total rationering og importstop, og det næste sætter han spørgsmålstegn ved den eneste restriktion, der er i regeringens politik, nemlig den, der vedrører en bilfri dag efter frit valg for de enkelte borgere. Jeg synes ikke, man både kan være kritisk over for denne relativt beskedne restriktion og samtidig give udtryk for ønske om en vidtgående rationering, der jo vil være restriktionernes restriktion. Når jeg mener, det kan være rimeligt og nødvendigt at gennemføre en restriktion på det område, der her er tale om, er det, fordi jeg ligesom udenrigsministeren er en lille smule bange for, at der ikke ude i befolkningen er tilstrækkelig forståelse for og tilstrækkelig opmærksomhed på hele energispørgsmålet. Jeg er lidt bange for, at vi, hvis vi alene klarer det ved afgifter, kan risikere, at man glemmer det faktiske problem lidt for hurtigt og derfor ikke satses nok på at være tilbageholdende og udvikle sin egen fantasi for at finde ud af, hvor der måtte være muligheder for at spare på energien. Jeg har det måske forfængelige håb, at denne form for restriktion kunne inspirere også til mere end én bilfri dag, i det omfang de enkelte borgere overhovedet har mulighed for det. Jeg er sikker på, at der i hvert fald er mange borgere i dette land, der ville kunne lade bilen stå både to og tre dage om ugen, uden at der skete noget afbræk i deres egentlige kørselsmæssige behov.

Jeg vil ligesom udenrigsministeren sige, at det ikke er rigtigt, at disse problemer om begrænsning af olieforbruget ikke er noget, der optager andre lande. Alene den omstændighed, at Det europæiske Råd på sit møde i

går havde olie- og energisituationen som sit hovedpunkt, og hvor et af punkterne var, hvad man kunne gøre for at spare, er vel et udtryk for, at disse ni lande, men også lande uden for De europæiske Fællesskaber, i høj grad dels er i gang med at overveje, dels forbereder og dels også allerede har gennemført visse former for begrænsninger i forbruget. Derfor er det ikke rimeligt at gøre det op, som om Danmark var det eneste land, men måske er vi gået lidt stærkere og lidt hurtigere til værks end andre lande, men det skyldes altså også, at vort behov for at gøre det er om muligt endnu større, end det er i adskillige andre lande.

Hr. Brusvang gjorde en række bemærkninger, hvoraf jeg egentlig var enig i en del, bl.a. den, at det ikke nytter noget, at nogle stiller sig op på denne talerstol og prøver på at bilde folketinget eller befolkningen ind, at der er en patentløsning på disse ting. Uanset hvilken fremgangsmåde vi vil anvende over for denne energikrise, kan det ikke undgå at være løsninger, som der ud fra mange synspunkter kan siges noget ufordelagtigt om. Der er ikke enkle løsninger, der er ikke patentløsninger; deri er jeg meget enig. Når hr. Brusvang spørger, om disse vidtgående foranstaltninger kan gennemføres på én stemme i folketinget, må jeg svare: ja, det kan de jo, men det er da ikke nogen lykke, at forslag om så vidtgående afgifter og foranstaltninger skal gennemføres med kun én stemmes flertal. Derfor håber jeg da meget – og det er ikke nogen floskel fra min side – at det skulle være muligt at gøre flere interesserede i den løsning, vi har lagt frem, og selvfølgelig også i et rimeligt omfang i nogle justeringer på de områder, som der er fremsat ønske om. Men jeg vil gerne til det sidste sige, at det ikke kan nytte noget at skjule, at det har været vanskeligt, at, skal vi sige strikke denne løsning sammen, og at vi ikke må komme i en situation, hvor tingene bliver trævlet op. Men kan man moderere sine krav og sine ønsker, kan jeg sige, at det er regeringens opfattelse, at det vil være lykkeligt, om vi kan få en bredere tilslutning, og derfor var udtalelserne i min tale forleden morgen ikke nogen floskel; i den forstand er de en realitet.

Hr. Erhard Jakobsen sagde – jeg citerer vist nogenlunde rigtigt – at der ikke er nogen partier i dette ting, der politisk rigtig kan